

2017 / 2018 / Over het Schilderen.

De laatst toegevoegde tekst is de eerste tekst.

2018

- Mei. ik ben nu al drie maanden aan het zoeken tussen verbindingen in mijn werk kleur en vormen, het beeld waarin ik de nieuwe tuin wil gieten.

En waarom dat op niets uitloopt: ik wil het niet precies zo en ook niet precies zo... er tussenin... altijd er tussenin. Ik probeer mijn tekeningen te volgen. Maar kleur voegt een totaal andere dimensie toe, en ook de verfstructuur, de huid van het doek. Ik ben nu soms aan het stempelen: kleur op een vierkant vlak en daarmee verf en kleur opbrengen.

Ik zou best willen terugkomen op de theatertjes die ik ooit schilderde, maar dan tuintheaters. En dat combineren met het abstracte van vierkantjes en stippellijnen en kleurvlakken. Maar hoe.... Een raadsel nog. Moet ik het heel kleurig maken of grijzer, stiller?

- Januari. Ik ga toch uitzoeken wat een vergroting van het wit in mijn werk betekent voor de kleur. Het werk opdelen met een raster, dat minder vormvast wordt gemaakt. Veelkeurige vlakken met wit. Het werk wordt er beslist lichter, moderner van. Dat wil ik ook.

Lijnen buigen af, en vergroten of verkleinen de vlakken. Schaduwen langs de vlakken scheidt diepte. Over dit veld een tekening Tuin, die ik vind in mijn tekeningen.

Eenvoudige kleur. Want er is al veel keur.

- Januari. Mijn werk is mooi maar het kleurgebruik heeft ook iets ouderwets. En dat wil ik niet. Het is daarmee wel soms ongrijpbaar, kijk je naar een geel schilderij, of groen of oranje. Ha! Naar alle drie. In één schilderij.

2017 Tuin 30 50x55 cm

2018 Tuin 42 45x50cm

- Mijn schilderijen mogen wel wat rustiger worden. Hoewel het ook wel boeit: in alle hoeken en gaten gebeurt iets, kleiner of groter.

- Ergens in het schilderij een plant plaatsen, een dunne lijn met sprietjes. En die daar helemaal alleen laten staan.

2017.

- Wie vindt dat dik rood naast dik wit keur is, moet niet bij mijn werk zijn.

Er zijn schilderijen die over kleur gaan: de schilder neemt een pot wit en een pot rood en kladdert een onbenullig onderwerp in vormen rood en wit met nauwelijks nuances op een doek. Het wordt aangekocht door een museum.

Volgens mij gaat het over een pot rood en een pot wit en een onbenullig onderwerp. Tja....

- Het is echt een avontuur om te zien dat stippen wit ergens niet werken maar veranderd in, ik noem maar wat, zacht rood, en wat kleiner en regelmatiger opgebracht, het schilderij versterken.

Maar er zijn ook andere oplossingen. Bijvoorbeeld: de witte stippen laten drogen en gekleurde er tussen plaatsen. Of laten drogen en glacerend een blauw er overheen.

Wat de witte stippen opeens stralend blauw maken.

Of:

- Een vorm is altijd lastig. Waar? Hoe groot? Welke kleur geef ik de rand, of schilder ik zonder rand. En welke hoofdkeur krijgt de vorm. Moet de vorm het hoofdonderwerp worden, of een bijzaak?

- Ik geef een vorm zelden één keur. Er komen nuances in die of een verbinding maken tussen de vorm en de omgeving, of vorm en omgeving juist scheiden.

Precies zo zie ik het terug in de natuur. De boom in de verte is deels opgenomen in zijn omgeving, maar staat daar tegelijkertijd behoorlijk solist te zijn.

- Ik schilder niet zo heel veel helemaal weg. Meestal blijven onderliggende lagen deels zichtbaar. In de natuur gaat het ook zo. Bladeren waaien voor ander blad wat niet betekent dat het andere blad nu weg is.

- Mijn vader heeft me kleur bijgebracht zonder dat hij dat zelf ooit in de gaten heeft gehad. En toen hij nog leefde was ik me hier niet van bewust. Ik heb hem dat dus nooit kunnen vertellen, en dat is spijtig.

- Uit het gedicht Kleur:

*Flets zoals op oude foto's was de voortuin nooit.
Waar vader zijn handen in het zand stak bloeide later
stralend rood en roze, blauw paars geel.*

Tuin 14. 60x55 cm 2017